

[Poul Schlüter.]

er der ingen grund til, for den er nemlig klar. Men jeg talte om den manglende klarhed i hr. Per Hækkerups tale i formiddags. Jeg beklagede, at hr. Per Hækkerup i dag, umiddelbart før valgkampen begynder, vil sige som repræsentant for dette tings største parti, at hans linje i markedsspørgsmålet er måske at sige ja og måske at sige nej, og så mindede jeg om, at dér startede også hr. Wilson for nogle måneder siden; jeg føjede til, at jeg troede bestemt, at hr. Per Hækkerup ville ende i et positivt standpunkt, og det håber jeg stadig. Der er ikke skygge af tvivl; regeringen — og jeg kan roligt sige alle dens tre partier — har stadig samme standpunkt, som vi hele tiden har haft i enighed med socialdemokratiet: vilkåret for dansk indgang er, at England også kommer med.

Så vil jeg gerne vende mig bare med en ganske kort bemærkning til hr. Erhard Jakobsen. Vi har jo vor egen scene derhjemme i Gladsaxe, og det manglede bare, om vi skulle føre den herind i folketinget, men jeg vil godt sige, at jeg har aldrig nogen sinde hørt nogen så tydeligt som hr. Erhard Jakobsen motivere, at der er et behov for statslig overstyring af den samlede kommunale aktivitet. Hr. Erhard Jakobsen sagde: har man nogen sinde kunnet påvise, at der er bygget for mange veje eller for mange skoler, eller at man har bygget flere, end der var brug for? Nej, det har man såmænd nok ikke, men man har kunnet påvise, at man somme tider har bygget dem hurtigere, end der var råd til. Når hr. Erhard Jakobsen fremhæver, at kommunerne skal da ikke se på landets tarv, det står der ikke noget om i grundloven, så er dertil at sige: nej, men det er jo netop sagen: fordi kommunerne ikke skal det og ikke kan det — kommunalfolk skal være kommunalfolk — så må andre, og udviklingen i en årrække har tydeligt vist, at det er nødvendigt, at kommunernes samlede økonomiske aktivitet lægges ind i en plan, hvori indgår hensynet til, hvad samfundsøkonomien kan bære.

Må jeg så sige, at hvis man gik den vej at ville have igangsættningstilladelser for al kommunal anlægsaktivitet, så tror jeg, det ville være et langt kraftigere indgreb over for den kommunale handlefrihed. Det ville være langt værre, hvis indenrigsministeriet

skulle til at vælge og vrage imellem et tusindtal af kommunale byggeandragender. Så hellere en samlet budgettramme, inden for hvilken kommunerne kan disponere ganske frit.

Jeg vil gerne sige til hr. Grünbaum, at det er rigtigt, når hr. Grünbaum fremhæver, at socialdemokratiet gik med til en udskrivningsprocent på 91 i fjor, men jeg vil også gerne minde om, at socialdemokratiet var meget skeptisk lige til juni måned. Den 15. maj i fjor holdt hr. Per Hækkerup en tale her i folketinget under forespørgselsdebatten til statsministeren om regeringens økonomiske politik, hvor han sagde: vi tror, man har strammet for meget.

Socialdemokratiets bedømmelse af regeringens finanspolitik i 1968 og i 1969 og også helt frem til midten af 1970 var forkert, men jeg glæder mig altså over, at man nu bedømmer tingene anderledes.

Nu hænger dette måske sammen med beskæftigelsesspørgsmålet, som socialdemokratiet kan have følt sig moralsk forpligtet over for på grundlag af den kampagne, man førte, da vi sidst havde valgkamp i Danmark. Det kan jeg godt forstå; man måtte se ligesom at få sammenhæng i tingene, og man sagde det jo hårdt under den valgkamp. Jeg husker tydeligt annoncen, hvor man så billedet af de tusinder af arbejdsløse — fra trediverne ganske vist, men det gør da indtryk også i vore dage — og hvor teksten lød: „Ønsker De at blive en sund arbejdskraftreserve?“ Nej, det gør da selvfølgelig ingen. Meningen var jo tydelig: nu skulle det fortælles, at fik vi en borgerlig regering, så kom der stor arbejdsløshed. Jeg forstår godt, man har været moralsk forpligtet af den annonce.

Jeg forstår også godt hr. Per Hækkerup, når han siger, at man kan ikke drage slutninger fra en enkelt uges tal. Nu synes jeg nok, det var interessant, at statsministeren dokumenterede de netop offentliggjorte, de nyeste; for det fald, vi dér har set frem til 18. august, hvor ledigheden kommer ned samlet på 2,1 pct. og i byggefagene er gået ned fra 6,6 pct. til 2,1 pct., det er noget, der er klart. Men ser vi det så over en årrække — og det må vel være det, hr. Per Hækkerup så gerne vil — ja, så havde vi altså en ledighed i 1963 på 4,3 pct., en ledighed i perioden 1964-67 på mellem 2 og 3 pct. kon-